

— Не, азъ пъкъ мисля друго — отвърна ядосано овчарьтъ: ще го вържа, нека гледува до утре, да запомни, че който митка по гората, спи гладенъ.

— Твоя работа! — промълви стариятъ и се запъти къмъ кжщата.

Кальо улови вълка за нашийника и го поведе къмъ колибата. Звѣрътъ се опрѣ, но ядниятъ викъ го опомни и той самъ влѣзе въ колибата. Кальо огледа синджира. На последната халка имаше връвь; видѣ му се несигурна. Той донесе кжсъ дебело вжже и го върза съ него. — Лежъ и гладувай, да ти дойде ума!

Но вълкътъ не легна. Отначало той стоеше правъ и разкращенъ посрѣдъ колибата, после излѣзе вѣнъ и обтегна синджира. Кальо му се скара сетенъ пжтъ и изтича къмъ кжщата. Вѣтърътъ го пресрещна, подметна дългата му аба, посипа очитѣ му съ снѣжни игли.

Бурята върлува презъ цѣлата нощъ. Чуваха я въ съна си като вие въ широкия куминъ, пищи по прозорцитѣ и напират на дъсчената врата. Будни бѣха и псетата: студътъ не ги оставяше намира — цѣла нощъ тичаха и лаяха по двора.

До полунощъ Кальо излиза вѣнъ два пжти: вълкътъ стоеше все така правъ и разкращенъ въ колибата. Той го гледаше оттамъ нѣкакъ гузно и подозрително. Но овчарьтъ нарочно не му се обаждаше.

Отдавна трѣбва да бѣ минала полунощъ, когато Кальо се стресна въ съна си, отвори очи. Нѣколко мига не можеше да се опомни, не проумѣваше, сънувалъ ли е или наяве чу нѣщо — стори му се, че чу звѣнци, като че ли стадо се подплаши, както се случваше лѣте. Събудиха се и старитѣ. Навѣнъ псетата лаеха тревожно.

— Кальо, стани да видишъ какво има — много лаятъ кучетата.

— Лаятъ, защото ги стѣга студътъ — отвърна Кальо, но стана, облѣче се и излѣзе.